

VELDGEWAS

Blaad veur en euver Oos Taal

Miert 2024

Buitengoed
SLAVANTE

Kupershook

Erg biekgelukkig bön ich neet. Mae woveur zónjigaovendj miene nuje Kupershook inins voert woor, en neet mie te vinje veur einen amaatör, dao höb ich waal...

Ich woor doe net aan 't sjriever euver 't gedich Voet van Ger Bertholet (Rapaille). Det begint zoe: Zoe mer inins biste mich voet ... (voet = voert, weg.) Hae haet 't taenge einen emes, eine computer mesjiens, dae in 't Vraems kalt (meisterlik gevónje). Ich hauw al gesjreve det 't neet zoe geweldig geit mit 't gesjreve Limburgs. Minder intresse veur allewel. Te Vraems?

Jóngere appe waal (zaet me), mae meug me det sjriever neume? Of ze make filmkes, eine podcast zelfs. Dao zeen ich neet vööl in; ich kuitde det me bie dae cas geine las haet van dae póppekas van puntjes, heutjes en sjtreepkes die de sjpelling van Oos Taal...

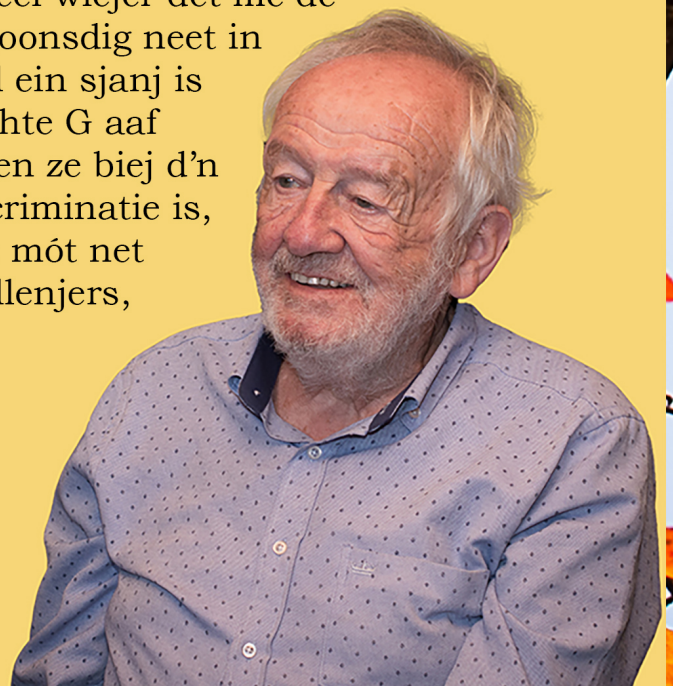
Ich dörf noe neet wiejer te gaon. Ich vroeg mich aaf of det daekske (^) op de i van wíntjer (pag.14 van deze Veldgewas) beteikentj det die î neet de i van ik en is is, of: det det de kaøj taengehilt.

Kwatsj dus. (Noe rappeleer ich mich det ich al dökker de waarsjuwing gekrege höb det me kan zeen waat ich tik en doon, mae det glufde ich neet). Ich sjreef det me tuurlik teikes neudig haet veur de klanke van Oos Taal, of wie mót me anders 't miervoud van paol verduutsje.

Ich sjreef det de vurge goevernäör (dao haet me die puntjes al), Thei Bovens, op de Gedichtedaag dit jaor vertelde det 't Mesjtrees mier es vieftig versjillende kla(a)nke haet, mae det me die neet ammaol op pepeer kan kriegen, den det guf einen óngerein wie de Vriethaaf op Asselegoondig. Ich sjreef wiejer det me de klank van de zaachte G van Asselegoondig neet in teikes dudelik kan make, det 't waal ein sjanj is (erger nag), det Limburgers die zaachte G aaf mótte liere op toneelacademies of wen ze bie d'n umreup wille werke, jao det det discriminatie is, of lever: euverpöölgedraag, en det mót net euver de grens gewaes zien veur Hollenjers, mae waem doe ingegrepe haet...

Euver veer waeke weer eine gewoene Kupershook.

Wim Kuipers

meert 1

de maerel leet
al repeterend
veurjaorstaal heure
vreug inne morgge

inne sjtille aovend
zingk zien zeel ouch mit

meert 2

luuj wazele, prazele
mer man, man, man,
in deze meertse middig
kinne de veugel d'r ouch get van!
vruijd of verdreet
ze hawte de sjnavel neet,
alles gans lich te vertaere
mer...
ich mis de meister dae zaet
det d'r ouch geloesterd môt waere

toos, postert

Ein vraem verhaol

d'r louge twee sjoon
en ein witte zök

bietsjke versjaole
dao ónger die brök

tösje twee sjtruuk in
ei vuurrood gezich

lekker geloupe
zag zie taenge mich

ze kuilde häör vuit
opèns ein gekaek

't water waar kawd
in ós Cötelbaek

häör wanjeling waar
mesjiens toch te wied

zie vónj dat gans vraemp
de waeg toch get kwiet

ein handj sjtouk ómhoog
vanwaegde de kaw ?

nae, vloukde ze hel:
zök twee is noe blaw

opèns voul häör in
-dat waar d'r gelök-

ze woonde kortbie
vlak naeve de brök

nitsj hènkte ze weg
mer zag waal nog daag

dat van die blaw zök
lik mich op de maag!

John Hertogh, Zitterd

Es geer aete weg gaot goje

**dènk dan effe aan de doje,
in dat kamp in Pole, in '42,
knäök, ich zoug ze door de hoed,
hónger, ies sjtóng oppe roet.**

**En op 't landj, wo alles gruit,
haet de boer zich flink bemuid,
soms dan nuimp me dit éch maore,
mit aerpel, sókkerkrote, kaore.**

**Bie alle brood oet de bekkerie,
zeen heel get bekkesj van de partie,
en wiejer, wies te 't ouch bekiks,
aete kos geldj, krig me neit veur niks.**

**Dènk daonaeve aan oetgesjtaoke henj,
door kènjerkes oet heel erm lenj,
haet me neit vääöl geldj veur brood,
geit me soms eder dood.**

**Dus luuj, neit vergaete:
weggoje van nog broekbaar aete,
fruit, gruinte, aerpel, brood,
dènk effe nao veurdats geer dat doot.**

Phil Schaeken, Zitterd

Berlien i leech

En vuur ing sjpatseergank
volsjteet 't zónneleech.
Evvel um de sjtad Berlien te zieë,
volsjteet 't zónneleech neet,
't is ging gemuutlig pleëtske,
't is ing semlige sjtad,
um alles good te kinne zieë,
zint nogal get Watts nuëdig.
Ja, wat da? Ja wat da?
Wat is dat vuur ing sjtad da?

Kom, maak 'ns leech,
dat me ka zieë, of get doa is
Kom, maak 'ns leech,
en kal noe 'ns neet.
Kom, maak 'ns leech,
da gónt vier ooch ins kieke,
of doa get los is:
Berlien i leech.

vertaling: John Bovendeert, Heële

Berlin Im Licht

Und zum Spaziergehn
Genügt das Sonnenlicht
Doch um die Stadt Berlin zu sehn
Genügt die Sonne nicht
Das ist kein lauschiges Plätzchen
Das ist 'ne ziemliche Stadt
Damit man da alles gut sehen kann
Da braucht man schon einige Watt
Na wat denn, na wat denn?
Was ist das für 'ne Stadt denn?

Komm, mach mal Licht
Damit man sehn kann, ob was da ist
Komm mach mal Licht
und rede nun mal nicht
Komm mach mal Licht,
dann wollen wir doch auch mal sehen
Ob das 'ne Sache ist
Berlin im Licht

Bertolt Brecht/Kurt Weil (1926)

**Lees ouch de
Nuutsbreef euver
dees vertaoling**

Ridder tösse Sjaan en Hier

nao de sjaol
ziech ophawwend in 't veld
houwt de gamin mèt 'nen tak
tege de stam vaan 'ne boum
't is zie zweerd
dat häöm ooneuverwinnelek maak
dee ridder vaan de rón taofel böttelt
örges tösse Sjaan en Hier
tege zienen eige sjeem
stamp in eder peulke water
tramp tege 'n oetgebleujde zonneblom
heer vertrèk evekes zie geziech
es heer langs 'n brannietel sjoort
krets ziech euver z'nen èllebaog

zuut alweer 'n nui oetdaoging
peutert mèt ziene stèk
in 'n koojeflat midde op de weeg
duit 'ne mèskever onderstebove
meh hölp 'm ridderlek weer euverind
hei! heer vluig tösse de struuk
mèt opgeheve stek
achter 'n zwarte kat aon
krup weer oet de struuk
en klöppelt wijer door de netuur

mesjiens kump dee gamin
astrein es heer is oetgeraos
langs 'ne roezestroek
es heer de bewoende wereld naodert
en plök heer 'n roes veur 'n jong prinses

Wim Kallen, Mestreech/Zitterd

Alwir code roeëd

Wabbleêf? Code roeëd?
Zien noow gans anger minse
beej de Grutto heej
verloor 't Vöske zien sjtreêk?
later bleek: auch de vaere
Wabbleêf? Gen Grutters?
ah zoeë, nao daoguns gegaon
ein dezer daag dôch ich get
'code roeëd verkäöp zich neêt'
blaw en purper wel mesjien

Wabbleêf? Wazel ich?
Zeên wiej die gewaore zien
wiej de Klok van Roëme sjloôg
en de Sjermoês mit eur muuskes
de zjwarte lóch in joôg

Truuk umliêg gekwak
zeên zeej klamp get um zich haer
de naeskes zien gen naas miêr
sjlörfkkes noow die sjerrep meke
de sjöld van roeëd en Roëme

Gaef minse pisgael
liêk blumkes van de wets wel
de Sjtinkende Gouwe
gael bloôd in de sjtilkes
kruûnlik wiej jónge kuukskes

Laotem ós aome
laotem ós noêts neerkiêke
op tie anders zien as angere
die ein oor in de lóch sjtinke
of neêt sjlum kinne dinke

Zoeë deje zeej twieë
same mit ein get moêle
Purk en Murk de doordinkers
euver waerelds sjaemel gewaemel
wink bloôs aan, deej kattermieskes
sjtuve

Onversjtaonbre wäörd
krege zin op Dónderdig
doe code roeëd gemeld waar
sjoêver en haop, vaal de zón
zeve Sjèrmuuskes op riej
sjoefelde sónger dinke,
dink ich, achter Mama aan

Wiel dinger laeve
laevde Purk en Murk
ónger eure sjtroêk in bleuj
sjnôve op de zeute dóf
van Prunus Spinosa

*grâce à Baruch Spinoza
Godelieve van Gemen, Baolder*

Brandjnuuj en toch zo awd

Wae 't kleine neit eert
is 't grote neit waerd
Waat men neit al begeert
op deze volgesjtampte aerd

Dich aan alles te vergape
dat maak dich toch neit blie
Mit dat ummer nao-ape
bèste toch neit meer vrie

't Is neit gaw te groot
en ouch al neit te wied
Geis te mit de batse bloot
Höbs te aan alles sjiet

Francois Cremers, Zitterd

miensje

miensje tseje angs
zient sjatte jekeurd
haas

miensje tseje wónsj
zient lettere leefdes
roeë

miensje tseje weëd
zient leëvensech
bild

miensje vroage
zient hatsens-jeer
vrid

miensje blieve
kinger um jroeës tse
zieë

miensje hofte
zient bejin van al i
sjloes

mensen

mensen tonen angst
zien schaduwen gestreeld
haat

mensen tonen wens
zien letters liefdes
rood

mensen tonen waarde
zien levensecht
beeld

mensen vragen
zien van harte graag
vrede

mensen blijven
kinderen om groot te
zijn

mensen hopen
zien begin van alles in
slot

Wim Heijmans, Kirchroa

DE TSIET

**Der Miensj va hü deed of 't brent,
Me jakkert mer en broest en rent,
Flotter jeet 't, dróp en druvver,
't leefste sjleug me sjtukker uvver,
Tsiet is jeld, doa sjteet me dróp,
Bij nuus mieë weëd nog sjtil jesjtange,
Sjrit vuur sjrit weëd wieër jejange,
Me kiekt nit um, jing inkel kieër,
Me jeet mer durch en loeter wieër,
Zoeë vlij-je wèche, daag en sjtonde
Voet wiew ne blits, jraat wie tsekonde
En sjteet me an der sjloes benoa,
Denkt ziech 't leëve nog ins noa,
Da ziet me laider vul tse sjpieë
Wat me verpast hat kunt nit mieë,
Sjtat jage mós me drum verzukke,
't sjjunste van der daag tse plukke
D'r Herjod hat de tsiet jemaat,
Va tsauw hat Heë ós nuus jezaat.**

Hans Stelsmann, Kirchroa

't Gewaer van miene opa

Opa pakde 't gewaer van de moer en kääorde mit zien hand uuever de loup. "Kieëk! Dit is mien oud gewaer. 't Is gein gewoeën gewaer. 't Is 'n sjtruipersgewaer."

Ich keek mit groeëte uig nao 't waope.

"Wil se 't 'ns vashouwe?"

"Jao," zei ich stilkes.

Opa lègkde 't waope in mien hendjes. Ich prebeerde 't aan miene sjouwer te zette, meh 't waor mich te zijwaor. Ich waor nog meh tieën jaor oud.

Miene groeëtvader nòm 't gewaer weer uuever. "Kieëk! Zoeë leep ich es ich sjtruipde." Opa kòppelde de luip los en leet die in zien rechter brookspieëp zakken. De res van 't gewaer heelt 'r onger zien ves.

"'t Waor gans vruug op 'ne zòndigmörge. Ich leep langs 't veld nao de plaats wao ich 'n paar daag t'ruk 'n ree gezieën hou. Òngerwaeg mòs ich mich 'n paar kier versjtoppe. Ich wou neet gezieën waere."

Opa leep doer de woeënkamer en ging achter de duur nao de gangk sjtaon.

"Nao 'n houf oer loupe, keem ich bie de wei wao ich 't ree gezieën hou. Ich versjtopde mich en wachde."

Opa ging op de huuke zitte achter de groeëte stoel.

"Toen kaom 't ree tevuurschien. Ich stòng verzichtig op en richde 't gewaer."

Dit ongerdeil van 't verhaol kosde opa mieë möjte. Hae zat 't gewaer mit de luip op de grònd en ònger vääöl gekuum drögkde hae zich mit de heng op de kolf òmhoeëg.

"Dus, ich zei: ich richde en ..."

Mien stjöm bibberde. “Wat gebeurde d’r mit ’t reeke?”
“ ’t Ree? Dat waor doeëd netuurlik. Ich waor ’ne gooje sjötter.
Ich deej ’t ree in ’ne groeëte zak dae ich mitgenomme houw.”

Opa haalde ’t gewaer weer oet’rein, deej es of ’r ’n zjwaore zak
ueever de sjouwer goesjde en leep vuuruuevergebaoge doer de
woeënkamer. Daobie keek ’r ummertoe òm zich haer es of ’m
neemes moog zeeën.

“Zoeë leep ich mit ’ne òmwaeg t’ruk op heim aan. Toes hing
ich ’t deer in de sjuur òm ’t later te sjlachte.”

D’r leep ’n traon ueever mien wengske.

“Meh, wat is ’r jòng?”

“ ’t Waor vas ’n gans sjoeën reeke. En noe is ’t doeëd.
Houwt g’r dao geine sjpieët van?”

“Sjpieët?”

Opa zat ’t gewaer taegede moer en wreef zich ueever de
baardsjtoepele op ziene kin.

“Jao, noe se ’t zaes. Ich hou waal sjpieët. Ich hou miene zòn-
digse jas aan, ich moos nòg nao de kèrk. Op miene dure jas
zoot ’n groeëte bloodvlek. ’t Blood van ’t ree waor doer de zak
heen gegange. Vuur ’t geld van dae jas hei-j ich mich ouch ’n
gesjlach ree bie de sjlegter kinne koupe.”

Ron Leunissen, Nut/Nimwege

Wîntjer viuülke

Ich zoøj mich wille verstoppe onger
'n dikke deke

van snieë

Verborge onger de wîntjervacht
van moöder neteur

Effe tröktrekke uût alle drökdje
en emoties

Oplaaije en
trök kome
... vól veur

Francien Clijsters, Wieërt

VOET

[nomen nescio]

Zoë mer inins biste mich voet
Kieks, zeuks en vings miene naam neet
Mich neumse meniër
of kals in 't Vreams
van Je t'aime perreplu
hout dich fuck en nondeju
Miene naam vingse neet

Noe de wuerd dich valle
krieste 't op de häöpe
sjeete de ouge dich binkelik vuur
dien gezich liekt gebasjte
dien luppe zint drueg
en de griens van waste
wieste waal wieste neet
allemaol neet mië gedach en gezag kries

of dien geis liekt op reis
pes Antartica, nao d'r hiëmel?
Nae knetterend in de hël
Hingt diene kop te hange
Dröppele dien ouge sjwaor
om waste alleney
wetste waal wetste neet
alleney neet mië gezag kries

En noe opins biste mich voet
Zeuks en vings miene naam neet
Mich neumse mesjeu
en kals in vreamsels
va permatez fouraasj
morks d'r fiets dans la tonaer
Mè kuum mon nom, ne pas
La paerd la vot la vinstaer
Rien ne va plus nondedju

Ger Rapaille, Klumme
Uit: "Ut verhaol va Klumme" 2023

Vastetrummelke

Kwoom 't lètsaan mit oprume weer èns taenge: mien aad vastetrummelke. Goh, det det d'r nag altied is. Hüb 't bewaard es aandinke aan de tied det ich nag zón hummelke woor. 'n Broen blikke bekske mit gevolkssjiljerde bleumkes op zilver-echtige peutjes mit 'ne dèksel dae d'r mit meutje vanaaf ging. Weit nag det de inhaad van 't trummelke daodoor waal èns oppe gróndj belandje.

Ach, den sjtopde ich mien opgesjpaarde kermelle, zuurtjes, dropjes, paepermuntjes, sjpekskes, pitbrök, joedevètjes, tumtumkes en kauwgumme mer gauw weer truuk. Want 't ging d'r toch óm óm mit Paose 't vólste trummelke te hóbbe, vóller es det van mien breurke.

Väöl sjlók kreges veur vreuger aevel neet; mer inne vastetied leek 't of 't toch get meer woor. Esof mam vónj det ós verplich veurnumme óm zès waeke neet te sjlókke beloond mósde waere. Ouch op bezeuk kómmende tantes sjtopde ós get ekstra's toe.

Det zogehete vaste veel nag neet mit: kochs se van dien sónjesgeldj bie Van der Pasch veur vief sent zónne lekkere lollie mit doorzichtig pepierke, mós dae ouch in det trummelke. Prónt wie det sókkerpepier. 't Water leep mich den dök inne móndj. Mer det woor good veur mich, dao waerde ich 'sjterk' van, zagte ze. En ich mósde mer dinke aan die erm heidekiendjes, die haje nag neet èns fatsuunlik te aete, laot sjtaon det die sjlók kreges. Die wiste neet èns waat kermelle wore.

Kós 't neet laote óm regelmaotig de ougs in mien trummelke te bekieke. 't Langs zoot dao de euvergebleve sjlók in waat ich gevange haaj ónger d'n optoch. 'Hiej prins, hiej!' En den sjmeet d'r 'n paar henj vól in mien richting. Gelökkig zote dao waal pepierkes óm, want 't waerde sjtilaan toch 'n danige plekzooj in mien trummelke van det anger ónverpak gereij.

Wie 't mich gelök is óm mitte Paose 'n vól trómmel te hóbbe, weit ich neet meer. Waal det ich bès greuts woor op michzelf. En det mienne boek d'r eine keer neet zo blij mit woor wie ich mich op Paoszaoterdigmiddig misselik hób gegaete aan dae toch waal get raar oetzeende trómmelinhaad. Ouch det ich later in de waeke d'rnao neet aan mam óm sjlók hoofde te vraoge, mer det ich helemaol zelf kós oetmake waat ich deej mit waat d'r nag in mien trummelke zoot.

Dink det ich 't toch nag mer get bewaar. Es herinnering aan de tied det ich nag van dae sjlók aaf kós blieve...

Riky Simons-Julicher, Zjwame

**Went vier noen d'rvanoes junt
Dat Roese óch miensje zunt,
Wat kuet inne tsoldaat dan dinke
Deë jaad vunnefhónged bomme hat versjaose
En urjens jans wied voet huzer i brank ziet vleie?
Flaich is e alling mar vroeë
Dat 't nit 't hoes van ziang eje familieë is
En dat e zelver nog e hats hat
Dat klopt en joenkt en de hofnoeng
Dat e zie mörderwerk oeëts verjèse kan.**

Paul Weelen, Kirchroa

Verdaoling!

Es echte Mestreechse, hōb iech mien kinder al veurtot ze gebore woorte, mèt-gesleip d'n optoch in. Dat waor gein sinecuur! Wie iech mèt deen dikke boek leep te sjouwe, dach iech: "Es 'r mer eine kier dao is, weurt 't gemekeleker."

Verdaoling!

De ierste jaore leep iech die daog mèt einen op d'n erm, eine aon mien bein en eine kekentere achter miech aon, umtot 'r de meziek te hel voont. En iech dach: "Es ze mer ins alledrei kinne loupe, dat zouw e gemaak zien."

Verdaoling!

Iech vetsde de godsganseleken daag achter hun aon veur ze neet kwiet te rake. 's Aovends um 'n oor of 10 laoge ze in bèd, kepotmeuj vaan 't sjete en kojbojke speule. Ma laog deneve, kepot vaan 't vege. En iech dach: "Es ze mer ins get groeter zien, zoetot ze miech weer wete te vinde, daan weur iech neet zoe meuj."

En inderdaod! Dao zien e paar jaore gewees, tot iech ze zag boe iech waor, en daan bleve zij in de buurt. Iech had de cent en de veurraad knakkers, dus trök kaome ze altied. Ma had 't good in deen tied. Iech mós op ein plaots blieve, meh mien ervaring heet miech gelierd tot, este mer lang genóg blijfs, gans Mestreech wel 'ne kier bij diech langs kump. Op dindaggenaovend dach iech: "Hierlek, vaanaof noe weurt 't eder jaor beter."

Verdaoling!

Obbins voonte ze tot ze allein op stap kōste. Ze wouwe hun eige cent en ze waore aajd genóg veur e paar ore drop oet te goon. Ze wouwe de kaffees in die zīj leuk voonte. "En"... zoe zagte ze, "dao vins diech niks aon ma, dao steit de meziek vāölste hel..."

Um de zoeväöl oor spraok iech örgens mèt ze aof, zoetot iech e bitsje oug drop heel. Netuurlek waore ze neet op de aofgesproke oor op de aofgesproke plaots. Zoetot iech in die jaore edere jägkaffee vaan Mestreech lierde kinne.

Hád iech ze eindelek gevoonde, daan mós iers get gedoon weurde aon d'n ergste hoonger en doors, want dat waor wel zoe veurdeileg. Um 10 oor nao hoes touw, waor neet mie debij, meh ... veer gónge nog same nao hoes.

'n Aontal jaore vertrokke v'r same um op stap te goon. De kinder spraoke ziech oonderein aof mèt vrundsjes en vrundinnekes en iech "moch gerös" goon boe iech wouw. Ze zouwe wel zien of ze miech nog örgens troffe. Mesjiens veur 't ete? Um 1 oor haolde iech de jongste op aon de perroen op de Vriethof en daan lepe veer same de brögk euver.

D'n twiede kaom mèt e gans stèl op hoes aon, meh heer wouw 't nog ins mèt miech dreuver höbbe (vreigele) wie laat of heer thoes mós zien. Ès dee daan binne waor, laog iech in bèd te wachte tot d'n ajdste (veur de wèt volwasse, meh iech hoort 'm nóg kekentere achter miech aonloupe) 's mörgesvreug ziene sleutel in de deur duide. Goonsdaggemörge waor iech kepot, en iech dach: "Es ze mer ins allemaol de deur oetzien ...". Meh nein, ouch dat zouw wel 'n verdaoling zien.

Taos, Mestreech

Paosjhaas

Hüj óm 12 oer smiddis waore de klokke trük kómme oet Roeëme. 't Geklepper waor aafgeloupe en hae how d'r döppe krieëge woë hae de babbelaere how i-gedao, die hae bie d'r vastalaovesoptoch how opgerap.

Mörge, op ieësjte Paosjdaag, da goof 't gekleurde gekaokde eijer, die dörg d'r Paosjhaas woërte gebrach. Op de sjoëël howwe e paar kinger gezag dat dae haas neet besjtóng en dat ènne va de auwisj de eijer boete versjtopde. Ieëder how hae dao noeëts uvver naogedach. Krek zoeë wie auvermenekes. Dao wós hae noe va dat die neet i häöler of grotte woënde. Meh d'r Paosjhaas? Waal vróg hae zich aaf wie zoeë-ènne kleine haas zoeë-ènne groeëte körf mit al die eijer dri kós drage.

D'r volgende mörge woërt hae al vreug wakker. De vinstere waore besjlage en mit d'r moew va d'r piejama vreef hae ze druueg. En doew vreef hae zich ins good i de ouge. Want wat zoog hae boete? Ènne Paosjhaas! En doew ka-veerde hae wie dae Paosjhaas de eijer kós drage en versjtoppe. Dat waor gènne kleine haas dae hae dao zoog, meh ènne groeëte. Zoeë groeët wie ènne miensj mit 'n mangel op d'r rögk, vol mit eijer in allerlei kleure.

Dörg de klokke woërte de haze ins in 't jaor dörg e mierakel groeët. Went da alle eijer waore versjtop en op waore woërte ze vazelf wèr klein! Hae waor zoeë opgereege dat hae 't geheim how óntdèk dat hae mit d'r kop taege de roet heef.

Dat hoeërt d'r Paosjhaas. Dae kieëk nao baove en zoog 't jungsjke kieke.

Mit eine poeët op zien luppe gebieërde hae dat dit aa gènne moch waere gezag.

'Meh, opa', zag d'r kleinzoeën, 'doe vertèls 't toch noe aa mich!' 'Jao, meh ich weit dats doe 't neet wier vertèls.'

Antoon Brouns, Klumme

COLOFON

Veldgewas is e blaad veur en euver Oos Taal, de Limburgse taol. Veer publicere gediechte en verhaole in 't Limburgs vaan sjrijvers oet de ganse provincie en dao-boete.

Redactie:

Wim Kuipers

Har Sniekers

Wim Kallen

Bèr Brounts

Vaste sjrijvers:

Phil Schaeken

John Hertogh

Godelieve van Gemen

Wim Heijmans

Toos Schoenmakers

Correspondentieadres:

veldgewas@veldeke.net

Fotografie:

Marina Nefkens

De Limbörgse taal

Welke taal zwao gemeuj
zwao genketig
zwao mörg en vol saap –
seppig wie ein smawtpaer
of ein riepe merketón?

Zwao gekrutj wie mit nagelgruus en mesjaotebloom
zwao piekant wie ei lereereblaad oet d'n hazepaer...
mit de gäör van gröffelsnaegel, junkerkes en noteblaar –

mit wäörd zwao zeut wie veese neut
en gelp wie jóng slaaj oet d'n haof...
'n taal wie floer zwao zaoch
of ketelig wie de blajer van de kónkernöllestroek
die kan pitse wie ein wits –
döks veultj ze roew: ein eikesjaal –

Waatfer taal
zwao vol van meziek
mit de slaag van de bookvènk op d'n oetergaondje
of de bóns oet de klokkentore;
dao roesjen eike wen de wèndj angeit –
het reet fluustertj mit het waeterke
bie verdreet of in leid.
Ein taal die blinktj en sjittert:
het koper van de fanfaar op percessiedaag...

René Geurts (1897-1977), Ech

